

Culorile aurelor

- Roșu:** Energie, forță, mânie, sexualitate, pasiune, frică, ego
- Portocaliu:** Autocontrol, ambiție, curaj, chibzuință, lipsă de voință, indiferență
- Galben:** Optimism, fericire, intelectualitate, prietenie, incertitudine, maleabilitate
- Verde:** Liniște, vindecare, compasiune, înșelătorie, gelozie
- Albastru:** Spiritualitate, loialitate, creativitate, emotivitate, bunătate, capriciu
- Violet:** Spiritualitate intensă, înțelepciune, intuiție
- Indigo:** Mărinimie, intuiție profundă, căutare
- Roz:** Dragoste, sinceritate, prietenie
- Gri:** Depresie, tristețe, epuizare, energie scăzută, scepticism
- Maro:** Lăcomie, autoimplicare, înfumurare
- Negru:** Lipsă de energie, indispoziție, moarte amenințătoare
- Alb:** Echilibru perfect

Singurul secret pe care oamenii îl păstrează / Este nemurirea.

– Emily Dickinson

Unu

– Ghici cine-i?

Palmele calde și lipicioase ale lui Haven sunt apăsate cu putere pe obrazii mei, în timp ce marginea metalică a inelului ei cu un craniu de argint îmi lasă o amprentă pe piele. Și, cu toate că ochii îmi sunt acoperiți și închiși, știu că părul ei vopsit negru este cu cărare pe mijloc, corsetul negru din vinilin este purtat pe deasupra unei bluze cu guler colant (în conformitate cu politica de vestimentație a școlii noastre), fusta ei nouă-nouă, din satin negru, ce mătură podeaua, are deja o gaură aproape de tiv, unde și-a prins-o cu vârful cizmelor Doc Martens, iar ochii par a fi aurii, dar asta doar din cauză că poartă lentile de contact galbene.

De asemenea, mai știu că tatăl ei nu e chiar plecat cu „afaceri“ așa cum a spus, antrenorul personal al mamei ei e mai mult „personal“ decât „antrenor“, iar fratele mai mic i-a stricat CD-ul cu Evanescence, dar îi este prea frică să-i spună.

Dar nu știu toate astea din cauză că aș fi spionat sau aș fi tras cu ochiul și nici nu mi s-a spus. Știu astea deoarece sunt medium.

– Repede! Ghicește! Clopoțelul e pe cale să sune! spune ea, vocea fiindu-i aspră și răgușită de parcă ar fuma un pachet pe zi, cu toate că n-a încercat să fumeze decât o singură dată.

Trag de timp, gândindu-mă la ultima persoană cu care ar vrea să fie vreodată confundată.

– Cumva Hilary Duff?

– Îhh. Ghicește din nou!

Apasă mai tare, fără să știe că eu nu am nevoie să *văd* pentru a *ști*.

– E doamna Marilyn Manson?

Râde și-mi dă drumul, lingându-și degetul mare, îndreptându-l spre tatuajul de murdărie pe care l-a lăsat pe obrazul meu, însă ridic mâna și o opresc. Nu deoarece sunt scârbită gândindu-mă la saliva ei (vreau să zic, *știu* că e sănătoasă), ci din cauză că nu vreau să mă atingă din nou. Atingerea este prea revelatoare, prea obositoare, așa că încerc să evit asta cu orice preț.

Mă apucă de gluga hanoracului și mi-o dă jos de pe cap, apoi aruncă o privire spre căștile mele și întreabă:

– Ce asculți?

Bag mâna în interiorul buzunarului pentru iPod, pe care l-am cusut la toate hanoracele mele, ascunzând acele fire albe omniprezente, apoi i-l întind și îi văd ochii mărimdu-i-se când spune:

– Ce *naiba*? Vreau să zic, ar putea *fi* și mai tare de-atât? Și cine sunt ăștia?

Bălângăne iPodul între noi pentru a-l putea auzi amândouă pe Johnny Rotten urlând despre anarhia din Regatul Unit¹. Și adevărul e că nu știu dacă Johnny este pentru sau împotriva ei. Pur și simplu, știu că e destul de tare pentru a-mi diminua mult-prea-exageratele simțuri.

– Sex Pistols, spun eu închizându-l și vârandu-l în compartimentul meu secret.

– Sunt surprinsă că poți să mă și auzi.

Râde în timp ce clopoțelul sună.

Dar eu doar ridic din umeri. Nu am nevoie să *ascult* pentru a *auzi*. Cu toate că nu menționez asta. Îi zic doar că o să ne vedem la prânz și mă îndrept spre clasă, croindu-mi drum de-a lungul campusului și

dând înapoi când îi simt pe acei doi tipi care se furișează în spatele ei, călcându-i tivul fustei, făcând-o aproape să cadă. Însă când se întoarce și le arată semnul răului (bine, nu e chiar semnul răului, este doar ceva ce a fost inventat de ea) și le aruncă o privire dușmănoasă cu ochii ei galbeni, aceștia se dau imediat înapoi și o lasă în pace. Iar eu scot un oftat de ușurare în timp ce mă grăbesc spre clasă, știind că nu va dura mult până ce energia de durată a atingerii lui Haven va pieri.

Mă îndrept către locul meu din spate, evitând geanta pe care Stacia Miller a pus-o în mod intenționat în calea mea, în timp ce îi ignor serenada zilnică „*Raatatää!*” pe care o croncăne șoptit. Apoi, mă așez pe scaunul meu, îmi scot din geantă cartea, caietul de notițe și stiloul, îmi introduc casca în ureche, îmi trag înapoi gluga pe cap, îmi trântesc ghiozdanul pe locul gol de lângă mine și aștept să apară domnul Robins.

Domnul Robins întârzie întotdeauna. Îndeosebi deoarece îi place să ia câteva sorbituri între ore din sticluta sa argintie. Dar asta doar din cauză că soția sa țipă la el tot timpul, fiica lui crede că e un ratat și își cam urăște viața. Am aflat toate astea în prima zi la această școală, când mâna mea l-a atins din greșeală, în vreme ce i-am dat biletul cu transferul meu. Așa că acum, ori de câte ori am nevoie să îi dau ceva, îi pun lucrul respectiv pe marginea catedrei.

Îmi închid ochii și aștept, degetele mele umblând încontinuu prin interiorul hanoracului, schimbând cântecul urlător al lui Johnny Rotten cu un altul mai lent și mai calm. Toate sunetele acelea tari nu mai sunt necesare acum că sunt în clasă. Presupun că acea corelație elev-profesor stăpânește cumva energia de medium.

Nu am fost dintotdeauna o anormalitate. Am fost o adolescentă normală. Tipul de fată care mergea la dansurile școlare, se îndrăgostește de vedete și care era foarte orgolioasă în privința părului ei lung și blond pe care nici măcar nu visa să-l strângă la spate într-o coadă de cal și să-l ascundă sub hanoracul mare cu glugă. Am avut o

¹ Referire la cântecul *Anarchy in the U.K.* al trupei Sex Pistols (n.tr.)

mamă, un tată, o surioară pe nume Riley și un frumos labrador bej – Buttercup. Am locuit într-o casă drăguță, într-un cartier bun din Eugene, Oregon. Am fost populară, fericită și de-abia așteptam să înceapă clasa a unsprezecea deoarece tocmai devenisem majoretă. Viața mea era perfectă, iar cerul era limita. Și, cu toate că ultima parte e un clișeu, este, de asemenea, ironic de adevărată.

Și totuși, toate alea sunt doar vorbe în vânt, din câte știu eu. Deoarece, de când cu accidentul, singurul lucru pe care mi-l pot aminti cu acuratețe este moartea.

Aveam ceea ce ei numesc EAM sau „experiență aproape de moarte“. Numai că se întâmplă ca *ei* să se înșele. Deoarece, crede-mă, nu a fost nimic „aproape“ în asta. Pur și simplu, într-o clipă, eu și surioara mea, Riley, stăteam pe bancheta din spate a jeepului tatei, capul lui Buttercup odihnindu-se în poala mea, în timp ce-și izbea cu putere coada de piciorul meu, iar următorul lucru pe care îl știu e că toate airbagurile erau umflate, mașina bușită rău, iar eu priveam totul din afară.

Am aruncat o privire spre rămășițe – parbrizul spart, portierele spulberate, amortizorul din față turtit de un pin într-o îmbrățișare mortală – întrebându-mă ce se întâmplase, în timp ce speram și mă rugam ca toată lumea să fi scăpat. După aceea, am auzit un lătrat cunoscut și m-am întors pentru a-i vedea rătăcind pe o cărare, cu Buttercup dând din coadă în fața lor.

M-am dus după ei. La început încercând să fug, ca să-i ajung din urmă, apoi încetinind și preferând să zăbovesc. Dorindu-mi să cutreier prin acel câmp vast și înmiresmat din pricina copacilor care pulsau și florilor care tremurau, închizându-mi ochii pe fundalul ceții albe ce reflecta și strălucea și făcea ca totul să sclipească.

Îmi promisesem că nu voi sta mai mult de o clipă. Apoi, aveam să mă duc repede să îi gădesc. Însă când, într-un sfârșit, m-am uitat,

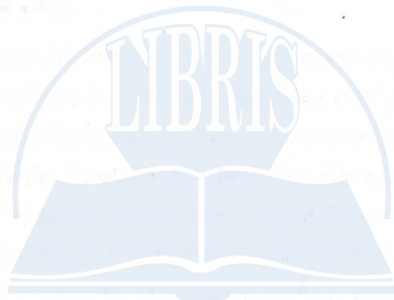
a fost exact la timp pentru a-i vedea zâmbind și făcând cu mâna și traversând un pod, câteva secunde înainte ca ei să dispară.

M-am panicat. M-am uitat peste tot. Fugind înapoi și-ncolo, dar totul arăta la fel – cald, alb, sclipitor, tremurător, frumos, stupid, ceața eternă. Și am căzut la pământ, pielea fiindu-mi înșepată de ceva rece, întregul meu corp contractându-se, plângând, urlând, blestemând, implorând, făcând promisiuni pe care știam că n-aș fi putut vreodată să le țin.

Și apoi, am auzit pe cineva spunând:

– Ever? Țsta e numele tău? Deschide-ți ochii și uită-te la mine!

M-am împleticit înapoi spre suprafață. Înapoi unde totul era durere și nefericire, iar o umezeală usturătoare îmi rănea fruntea. Și l-am privit îndelung pe tipul care se înclina deasupra mea, m-am uitat în ochii săi negri, apoi am șoptit: „Eu sunt Ever“, înainte să leșin din nou.

Doi

Cu câteva secunde înainte ca domnul Robins să intre, îmi dau gluga jos, închid iPod-ul și mă prefac că citesc cartea, neobosindu-mă să-mi ridic capul când spune:

– Copii, el e Damen Auguste. Tocmai s-a mutat aici din New Mexico. Bine, Damen, poți să te așezi pe locul acela liber din spate, cel de lângă Ever. Va trebui să împarți cartea cu ea până ce îți faci rost de un exemplar.

Damen este superb. Știu asta fără să ridic măcar o dată privirea. Pur și simplu, îmi concentrez atenția asupra cărții, în timp ce el vine către mine, de vreme ce deja știu mult prea multe despre colegii mei. Așa că, în ceea ce mă privește, un moment în plus în care sunt ignorată este o adevărată fericire.

Dar, conform celor mai lăuntrice gânduri ale Staciei Miller, care stă doar cu două bănci în fața mea, „Damen Auguste este cu adevărat supersexy“.

Prietena ei cea mai bună, Honor, este perfect de acord.

La fel și Craig, iubitul lui Honor, dar asta este cu totul o altă poveste.

– Hei.

Damen se așază pe scaunul de lângă mine, ghiozdanul meu scoțând o bufnitură înăbușită când cade la podea.

Clatin din cap, refuzând să mă uit mai departe de cizmele sale negre și lucioase de motociclist. Tipul de ghete care sunt mai mult *militărești* decât moto Hells Angels. Genul care arată foarte nepotrivit printre multipli șlapi multicolori care onorează în prezent podeaua cu mochetă verde.

Domnul Robins ne cere să ne deschidem cărțile la pagina 133, ceea ce-l face pe Damen să se aplece spre mine și să-mi spună:

– Te superi dacă o împărțim?

Ezit, fiindu-mi teamă de apropiere, dar împing cartea prea mult, până ce se bălângăne pe marginea băncii mele. Și, când își mută scaunul mai aproape, desființând micul gol dintre noi, mă trag spre cea mai îndepărtată parte a scaunului și mă ascund sub glugă.

Râde înăbușit, dar, de vreme ce nu mă uit la el, nu prea îmi dau seama ce înseamnă. Tot ceea ce știu este că a sunat ușor și amuzat, dar parcă mai conșinea ceva.

Mă feresc și mai tare, sprijinindu-mi obrazul în palmă, cu ochii pe ceas. Hotărâtă să ignor toate privirile nimicitoare și comentariile critice aruncate către mine. Lucruri de genul: „Mi-e milă de bietul băiat nou și sexy, și superb care trebuie să stea lângă ciudata aia!“ Astea vin dinspre Stacia, Honor și Craig, și aproape de la toți ceilalți din încăpere.

Ei bine, de la toți, în afară de domnul Robins, care își dorește la fel de mult ca mine să se sfârșească ora.

La prânz, toată lumea vorbește despre Damen.

„L-ai văzut pe băiatul acela nou, Damen? E atât de sexy... Foarte sexy... Am auzit că e din Mexic... Nu, cred că e Spania... Mă rog, e o țară străină... Cu siguranță, am să-i cer să-mi fie partener la Balul de Iarnă... Nici măcar nu-l cunoști... Nu-ți face griji, o voi face...“

– O, Dumnezeu! L-ai văzut pe băiatul acela nou, Damen?

Haven se așază lângă mine privind prin bretonul franjurat, suvițele țepoase ajungându-i până aproape de buze.

– O, te rog, nu și tu.

Clatin din cap și mușc din măr.

– Nu ai mai fi spus asta dacă ai fi fost destul de privilegiată ca să-l vezi cu adevărat, zice ea scoțându-și prăjitura cu vanilie din cutia roz de carton, lingând glazura, așa cum face de fiecare dată la prânz, cu toate că se îmbracă precum o persoană care mai degrabă ar bea sânge decât să mănânce prăjiturile dulci.

– Vorbiți cumva despre Damen? șoptește Miles așezându-se pe bancă și punându-și coatele pe masă, ochii săi căprui săgetându-ne, fața sa de bebeluș transformându-se într-un rânjat. *Superb!* I-ai văzut cizmele? Atât de *Vogue!* Cred că am să-i cer să-mi fie următorul iubit.

Haven îl privește fix cu ochii ei galbeni mijiiți.

– Prea târziu, eu m-am abonat.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că ești non-gotică.

Zâmbește superior, dându-și ochii peste cap în timp ce își desface sendvișul.

Haven râde.

– Când arată așa, ai mei sunt. Jur că e ca un foc înăbușit, *trebuie* să-l vezi. Clatină din cap, enervată că nu mă pot alătura amuzamentului. Cum să-ți zic, e... *combustibil!*

– Nu l-ai văzut?

Miles strânge bine sendvișul și cascade gura spre mine.

Privesc în jos, către masă, întrebându-mă dacă ar trebui să mint. Fac atâta tam-tam, încât bănuiesc că-i singura mea scăpare. Doar că nu pot. Nu cu ei. Haven și Miles sunt prietenii mei cei mai buni. Singurii mei prieteni. Și simt că deja ascund prea multe secrete față de ei.

– Am stat lângă el la engleză, spun eu în cele din urmă. Am fost forțați să ne uităm în aceeași carte. Dar nu l-am privit foarte atent.

– *Forțați?* Haven își dă bretonul al o parte, permițându-și să o vadă bine de tot pe ciudata care îndrăznește să zică un asemenea lucru. Oh, asta probabil că a fost îngrozitor pentru tine, a fost un

mare rahat. Își dă ochii peste cap și oftează. Jur, nu ai nici cea mai vagă idee cât de norocoasă ești. Și nici măcar nu apreciezi asta.

– Care carte? întrebă Miles, de parcă titlul va dezvălui cumva ceva semnificativ.

– *La răscruce de vânturi.*

Ridic din umeri, punând cotorul mărunții în mijlocul șervețelului și împăturindu-i marginile.

– Și gluga ta? Ridicată sau dată jos? întrebă Haven.

Îmi întorc gândurile înapoi la oră, amintindu-mi cum am ridicat-o de îndată ce a venit către mine.

– Hm, ridicată, îi spun. Da, cu siguranță, ridicată.

Scutur din cap.

– Ei bine, îți mulțumesc pentru asta, mormăie ea rupând în două prăjitura cu vanilie. Ultimul lucru de care am nevoie este concurență din partea zeitei blonde.

Mă trag înapoi și privesc masa. Mă rușinez când oamenii zic lucruri de genul ăsta. În mod evident, obișnuiam să trăiesc pentru acest tip de lucruri, dar nu mai vreau.

– Ei bine, ce zici de Miles? Doar nu crezi că e concurență, nu? întreb eu, redirecționând atenția de la mine spre cineva care o apreciază cu adevărat.

– Da. Miles își trece mâna prin părul său scurt și șaten și se întoarce pe-o parte, oferindu-ne profilul său cel mai bun. Pe mine mă scoateți din schemă.

– Bine spus, zice Haven, îndepărtând firimituri albe din poala ei.

Damen și Miles nu sunt în aceeași tabără. Ceea ce înseamnă că înfățișarea lui spulberătoare de calitate-de-model nu se pune.

– De unde știi tu în ce tabără se află el? întrebă Miles, scoțând capacul sticlei de VitaminWater și mijindu-și ochii. Cum poți fi atât de sigură?

– Gaydar¹, spune ea, lovindu-și fruntea cu degetul. Și crede-mă, tipul ăsta nu intră aici.

Nu doar că Damen este la cursul meu de engleză și la cursul de pictură (nu s-a așezat lângă mine și nici nu m-am uitat, dar gândurile care curgeau prin încăperea, chiar și dinspre profesoara noastră, doamna Machado, mi-au spus tot ce aveam nevoie să știu), însă acum se pare că a mai și parcat lângă mine. Și, cu toate că am evitat să-i văd orice în afară de cizme, am știut că perioada mea de grație tocmai ajunsese la un sfârșit.

– O, Dumnezeule, uite-! Chiar lângă noi! Miles scâncește cu acea șoaptă ascuțită și tăragănată pe care o păstrează pentru cele mai încântătoare momente ale vieții. Și privește mașina aceea – BMW strălucitor și negru, geamuri de protecție extraîntunecate. Frumos, foarte frumos. OK, uite cum facem, mă duc să-mi deschid portiera și o lovesc *din greșeală* de a lui, așa că voi avea o scuză pentru a vorbi cu el.

Se întoarce, așteptându-mi încuviințarea.

– Să *nu* cumva să-mi zgârii mașina. Sau pe a lui. Sau oricare altă mașină, spun eu, clătinând din cap și scoțându-mi cheile.

– Bine. Se îmbufnează. Spulberă-mi visul, mă rog. Dar fă-ți o favoare și *privește-!* Iar apoi uită-te în ochii mei și spune-mi că nu te face să înnebunești și să leșini.

Îmi dau ochii peste cap și mă strecor între mașina mea și între Volkswagenul broscuță prost parcat, care se află într-un unghi atât de ciudat, că arată de parcă încearcă să se cațare peste Miata mea. Și tocmai când sunt pe cale să-mi descui portiera, Miles îmi dă jos gluga, îmi scoate ochelarii de soare și fuge către locul de lângă șofer de unde mă forțează, folosindu-se de niște mișcări din cap nu chiar

¹ *Gaydar* este un cuvânt format din *gay* și *radar* și se referă la capacitatea intuitivă a unei persoane de a stabili orientarea sexuală a cuiva (homosexual, bisexual sau heterosexual). (n.tr.)

subtile și gesturi făcute cu degetul mare, să mă uit la Damen, care stă în spatele lui.

Și îl ascult. Vreau să zic, nu aș putea să evit asta la nesfârșit. Așa că respir adânc și mă uit.

Și ceea ce văd mă face să nu pot vorbi, clipi sau mișca.

Și, cu toate că Miles începe să-mi facă mișcări cu mâna, privindu-mă încruntat, practic oferindu-mi toate semnalele posibile pentru a încheia misiunea și a mă întoarce la sediul central, nu pot. Vreau să zic, mi-aș dori să pot, deoarece știu că mă port precum ciudata care toată lumea e convinsă că sunt, dar este complet imposibil. Și asta nu doar din cauză că Damen este în mod incontestabil frumos, cu părul său strălucitor și negru ce îi atinge umerii și se răsucesc în jurul maxilarului foarte proeminent, însă, când mă privește, când își scoate ochelarii de soare negri și îmi întâlnește privirea, văd că ochii săi migdalați sunt adânci, întunecați și mi se par îngrozitor de cunoscători, fiind încadrați de niște gene atât de lungi, că par a fi false. Iar buzele lui! Buzele lui sunt cărnoase și ispititoare, numai bune de sărutat, desenate într-o arcuire perfectă. Iar corpul care le deține pe toate este înalt, slab, bine lucrat și înveșmântat numai în negru.

– Hm, Ever? *A-lo!* Poți să te trezești acum. *Te rog.* Miles se întoarce spre Damen, râzând agitat. Scuz-o pe prietena mea, de obicei are gluga pe cap.

Nu e ca și cum n-aș ști că e cazul să mă opresc. Trebuie să mă opresc chiar acum. Însă ochii lui Damen sunt fixați pe ai mei, iar culoarea lor se intensifică în timp ce gura sa începe să se rotunjească.

Dar nu splendoarea sa completă m-a transfigurat. Nu are nici o legătură cu asta. Este în mare parte felul cum întreaga zonă care îi înconjoară corpul, începând cu capul său splendid și coborând până la vârfurile pătrătoase ale cizmelor sale de motociclist, nu conține nimic altceva în afară de un spațiu gol.

Nici o culoare. Nici o aură. Nici un spectacol de lumini pulsând.